

บทนำ

‘กุซอโทษที่ถูกเป็นเกย์’

แม้ว่าแสงแดดยามบ่ายแก่ ๆ จะยังคงแผดจ้า แต่ชายหนุ่มผิวคล้ำแดดคนหนึ่งก็ยังนั่งนิ่งอยู่บนชายหาดสีขาวสะอาดตา ดวงตาสีดำสนิททอดมองไปยังท้องทะเลสีฟ้าครามที่บรรจบกับเส้นขอบฟ้า ทั้งที่แวตาก็ไม่ได้สะท้อนภาพวิจิตรวิทัศน์ที่สวยงามตรงหน้า แต่เป็น... ความทรงจำที่เพิ่งผ่านไปไม่นาน

“มึงคงเกลียดกูจนหายใจไม่ออก”

ทันทีที่หันตามองเห็นเรือเฟอร์รี่ลำใหญ่ซึ่งพาทั้งนักท่องเที่ยวทั้งคนท้องถิ่นมายังเกาะพะงันแห่งนี้ นายคมกฤษก็ถอนหายใจยาวเหยียด ดึงหัวเข่าขึ้นมากอดแล้วซบหน้าลงกับเข่าอย่างเหน็ดเหนื่อยหัวใจ

เมื่อไม่กี่วันก่อน เขาเพิ่งจะสารภาพกับเพื่อนรักที่สุดคนหนึ่งว่าเป็นเกย์

แม้ว่าสมัยนี้การรักชอบผู้ชายจะไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก แต่ไม่ใช่ว่า

เพื่อนสนิทที่เห็นกันมาตั้งแต่ตัวกะเป๊ยก และรู้ว่ามันเคยถูกลวนลามจนเกิดอคติกับเกย์ คมควรจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับไปตลอดชีวิต แต่เขากลับทนไม่ได้เมื่อได้ยินเพื่อนคนนั้นพูดว่าเกลียดเกย์มากแค่ไหน เพราะหมายความว่า...มันก็เกลียดเขาเช่นเดียวกัน

คมรู้ว่าทำไมถึงทนไม่ได้ ฝ่ายนั้นมองว่าทางนี้คือเพื่อนสนิท แต่ทางนี้มองว่าฝ่ายนั้นคือรักครั้งแรก

แค่คิด คมยังรู้เลยว่าตัวเองน่าสมเพชแค่ไหน

สุดท้ายที่เขาระเบิดอารมณ์ใส่มันไป ไม่ใช่เพราะโกรธที่มันตัดสินใจทิ้งโลกด้วยความคิดแคบ ๆ จากเหตุการณ์ที่มันเจอแค่ครั้งเดียว แต่เพราะเขาเองน้อยใจแทบตายที่มันไม่เคยมองเห็นเลยว่าเขาเป็นอะไร ไม่เคยยอมรับตัวตนของคมเลย

เกย์ก็คนหรือเปล่าวะไอ้ไต้ป๋อ ถึงจะชอบมึงแค่ไหน กูก็ไม่เคยทำให้มึงเดือดร้อนเลยนะ

“เฮ้อ” อีกครั้งที่คมถอนหายใจ กอดเข้าแน่นขึ้น

ตอนนี้เพื่อนสนิทคนนั้นกลับกรุงเทพฯ ไปแล้ว และมันคงทิ้งไอ้คมคนนี้ให้กลายเป็นอดีตเพื่อนที่ไม่น่าจดจำ ขณะที่ตัวคมเองกลับปิดไล่ความรู้สึกแย่ ๆ ออกไปไม่ได้ ซึ่งมันมากพอให้เขาโทร. หาเพื่อนชายที่คุยด้วย และบอกว่าจะไม่ติดต่อกลับไปอีกแล้ว

คมรู้อีกเช่นกันว่าที่เขาหาคนคุยด้วยก็เพราะต้องการการยอมรับ

ไม่ใช่ว่าคนที่เกาะอคติกับรักร่วมเพศไปเสียทั้งหมด แต่เพราะมันใกล้เกินไป น่ากลัวเกินไป เขาจึงไม่เคยบอกใคร กระทั่งย้ายออกไปเรียนวิทยาลัยในตัวจังหวัดสุราษฎร์ธานี จึงเริ่มเผยแพร่สนิยมทางเพศของตัวเอง แต่สุดท้ายไม่ว่าจะคุยกับใคร เจอใคร เขากลับต้องมาตกม้าตายเมื่อเจอเพื่อนสนิทสมัยเด็กพูดใส่หน้าว่าเกย์น่าจะ

ตายๆ ไปเสียให้หมดโลก

คนพวกนั้นที่เคยคุยด้วยไม่มีความหมายเท่าคำพูดไม่กี่คำ
ของเพื่อนคนนี้

“มึงรู้ทั้งรู้ว่าถึงเลิกกับคนอื่น ไข่โทบก็ไม่มีวันเห็นมึงเป็นเพื่อน
อีกแล้ว”

เขาไม่อยากร้องไห้ แต่ทำไมตาถึงร้อนผ่าวขนาดนี้ก็ไม่รู้

“กูอยากเจอคนที่ทำให้กูตัดสินใจจากมึงจริงๆ”

คมอยากเจอคนที่ยอมรับเขา ไม่ตัดสินเขา และทำให้เขามั่นใจ
พอที่จะไม่สนใจคำพูดบ้า ๆ ของเพื่อนที่ไม่เคยยอมรับกัน แต่คำถาม
คือ เมื่อไหร่ล่ะที่จะได้เจอ หรืออาจจะไม่มีทางเกิดขึ้นเลย

“ไอ้คัม”

เสียงเรียกสำเนียงทองแดงดังขึ้นด้านหลัง เจ้าของชื่อจึงเช็ด
หน้ากับหัวเข่าแรง ๆ พอหันไปมองก็เห็นผู้ชายผิวเข้มตัวเท่าตึกที่
ยิ้มว่าจนเห็นฟันสีขาวเรียงเป็นระเบียบ แต่นั่นไม่สะกดตาเท่า...
ไม้ค้ำอันใหญ่ที่พญางูร่างมัน

“เฮ้ย! มึงไปทำอะไรมา” คมลุกขึ้นทันทีแล้วก้าวเข้าไปหาคนที่
ใส่เสื้ออกถึงหัวเข่า

“หม้ายโหร ๆ” คนตัวโตโบกมือเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย

“หม้ายโหรบ้านพ่อมึงและ มึงขาหักแรกเมื่อใด” คมเองก็สวน
กลับสำเนียงได้ ทำเอาอีกฝ่ายหัวเราะว่า

“ฟูลมูนปาร์ตี เจอพวกเอด¹ เลยมีเรื่องหิด² แต่ไอ้หมุดชะอย่าง
คลานเป็นหมาเลย กูจะด้ายแรงอก³” ไอ้หมุด หรือมหาสมุทร เพื่อน

¹ ทำตัวกว้าง

² นิดหน่อย

³ สะใจ

ที่อายุมากกว่าหลายปีหัวเราะสะอึกสะใจ แต่คนฟังถอนหายใจพริต
ปล่อยมือที่ช่วยพยุงแขน

เขาลืมไปได้อย่างไรว่าไอ้เพื่อนตัวเท่าควายนี้นะแรงไม่แพ้หมิ
เห็นมันเป็นคนอารมณ์ดี ยิ้มเก่ง หัวเราะได้ทุกเรื่อง แต่เวลาเป็นเรื่อง
ที ไม่ว่าใครก็สู้ไม่ได้ ขนาดไม่อยู่ในเหตุการณ์ยังเดาได้เลยว่าที่มัน
ขาหักเพราะทางนั้นคงเอาหมาหมูเข้าสู่ ไม่อย่างนั้นหนึ่งต่อหนึ่ง
ไอ้หมูเคยแพใครที่ไหนกันล่ะ

“แล้วมีงมีไร” คมถาม ฝ่ายนั้นจึงยิ้มพล่

“มีเรื่องให้ช่วย”

คนฟังก้มลงมองเฟือกที่มีตัวอักษรสีรุ้งเขียนไว้ทันที

“ว่ามา” คมมีเวลาอีกสักพักก่อนวิทยาลัยจะเปิดเทอม ดังนั้น
ไม่มีปัญหาอยู่แล้วถ้าต้องช่วยไอ้ซาเปนี่ อีกอย่างกลับไปอยู่หอ
คนเดียวก็เหงา จะพลอยนึกถึงเรื่องแย่ๆ ที่เพิ่งทะเลาะกับเพื่อน
อีกคน

พอคมว่าอย่างนั้น มหาสมุทรก็ยิ้มกว้างกว่าเดิม เสริมหน้าตา
ให้ยิ่งน่ามอง

คมคิดมาตลอดว่าเพื่อนคนนี้หน้าตาดี คมสันสมกับเป็นหนุ่ม
ได้ ผิวเข้มๆ ทำให้สาว ๆ ฝรั่งมองเหลียวหลัง คลั่งจะเป็นจะตาย เสีย
อย่างเดียว มันชอบยิ้มกว้างเหมือนชีวิตนี้ไม่มีเรื่องทุกข์ร้อนใด ๆ
ขนาดขาหักยังทำหน้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ต่อเข้า⁴กูรับแขกไว้”

“รับแขก?” คมเริ่มรู้สึกตะแม่งๆ

“หมั่นแล้ว พาแขกไปดำน้า รับยาวสามวันเต็ม”

⁴ พรุ่งนี้

คมก้มลงมองเฟือกขาของมันทันที สภาพนี่นะ

“เวรแล้วไง” ชายหนุ่มพึมพำแล้ววกกลับมามองพันขาวเรียง
เป็นระเบียบอีกครั้ง ครั่งนี้ไอ้หมุดยี้มไป ทำหน้าอ้อนแข็งไป

“ไม่เอาด้วยหรอก” แน่นนอนว่าคมปฏิเสธ

มหาสมุทรมีอาชีพหลักเป็นการพานักท่องเที่ยวไปดำน้ำ
ดูปะการัง ก่อนหน้านี้อีกทำกับเรือนำเที่ยวเล็กๆ ของพ่อ แต่ไม่รู้ไป
ทะเละกันอีท่าไหนจึงออกมารับแขกเอง ซึ่งก็มีลูกค้ามาใช้บริการ
ไม่ขาด เพราะเป็นคนอัธยาศัยดี บริการดี มีใบอนุญาตดำน้ำลึก แถม
ยังรู้แทบทุกซอกมุมของทะเละแถวนี้ ที่สำคัญเห็นพูดทองแดงจำ
ภาษาอังกฤษมันไฟแลบเลย นักท่องเที่ยวต่างชาติก็เลยชอบ

แต่...กูไม่ได้เก่งอย่างมึงด้วย

“ไอ้คัม ช่วยกูหิดตะ นะๆ”

“ไม่ไวย์! โอเค กูขับเรือเป็น ดำน้ำเป็น แต่รับแขกไม่เป็น!”
คมไม่เอาด้วยคน แค่นี้ภาพว่ามีคนรู้ว่ามีสมัครเล่นอย่างเขาพา
นักท่องเที่ยวดำน้ำก็หนาวแล้ว แถมเขาไม่ใช่คนแบบไอ้หมุด ถ้า
ต้องเจอนักท่องเที่ยวเรื่องมากไม่รู้จะรับมือไหวไหม แถมมองจาก
สภาพมันแล้ว มันเองก็ลงเรือไปด้วยไม่ได้แน่ๆ ซีนตักน้ำตกทำแล้ว
แผลเน่าก็ชวยหนักกว่าเดิมอีก

“แต่กูหับมาแล้ว”

“ก็ไปแคนเซลเขาสิวะ!” คมไวยกลับ มองหน้าเพื่อนที่ทำหน้า
หมางออย แต่ไม่สงสารเลยสักนิด

“กูหับเงินมาแล้ว”

“จ้ะส่งแขกให้พ่อมึง” คมยื่นกรานคำเดิม คราวนี้ก้าวถอยหลัง
อีกสองก้าวเป็นสัญญาณว่าเตรียมเผ่น

“สามวันเอง”

“ไม่”

“สอง สองวัน!”

“วันเดียวสองวันก็ไม่เอา มึงไปหาคนอื่นเลยไป” คมว่าจบ ก็หมุนตัวกลับ สองเท้าก้าวยาวๆ บ่งบอกว่าไม่หาหาใส่หัวแน่ แต่... ไครม!

“ไอ้ย ไอ้ย”

“ไอ้หุุด!”

คมหันกลับมาจนได้ แล้วพบว่าเพื่อนร่างยักษ์ลงไปนอนกลิ้ง คลุกทรายแล้ว สองมือจับเฟือกไว้ด้วยสีหน้าเจ็บปวดสุดขีด จากที่ตั้งใจจะไม่ยุ่งก็วิ่งกลับมาจนได้

“เจ็บอย่างแรง” มันบอกด้วยสีหน้าเจ็บปวดจนใจอ่อนวูบ

“มา ภูช่วย” คมดึงแขนเพื่อนพาดป่าช่วยพยุงให้ลุกขึ้น อีกมือคว้าไม้ช่วยพยุงไว้ด้วย

แต่จังหวะนั้นคือจังหวะสำคัญที่มหาสมุทรวัยบ

“สามวันนะไอ้คัม เวดนาภูตะ นะ ภูหับเงินมาแล้ว นึกก็หม้ายรู้ ว่าก็เดือนจะหาย เงินหิดฮู้ก็ช่วยภูได้นะ เถอะนะ ภูขอร้อง” ท้ายประโยค คนพูดงยหน้าขึ้นมาทำหน้าน่าสงสารจนคมกัดปากแน่น

โอเค เขารู้ว่าคนใจแข็งอย่างไอ้หุุด ต่อให้เจ็บจนทำงานไม่ได้ ก็ไม่ชมซานกลับป้ร้องขอให้พ่อช่วย แต่คนอย่างมันกลับบากหน้ามาขอร้องให้คมช่วย ซึ่งแปลว่าไม่มีหนทางแล้วจริง ๆ ดังนั้นเขาจะยังเป็นคนใจร้ายไม่เห็นแก่ความเป็นเพื่อนอย่างนั้นหรือ

“ไอ้คัม”

ให้ตาย!

“สามวันนะ”

สุดท้ายก็รับคำจนได้

หมับ!

“กุหลาบมั่งอย่างแรง”

ทันทีที่พูดจบ ไอ้หมึกควายตัวข้างๆ ก็ยิ้มกว้าง คว่าคมเข้ามา
กอดเต็มรัก ทำเอาคมอยากจะด่ากันว่าไหนมั่งว่าเจ็บขาอย่างแรง
โหง่ยืนกระต่ายขาเดียวกอดกุหลาบแบบนี้ได้กันวะ!

ข้างเหอะ แค่สามวันเอง

คมคิดแล้วถอนหายใจยาวเหยียด

เอาน่า จะได้ลืมเรื่องที่ไม่อยากจำด้วย

ช่วยแล้วไง ช่วยแล้วไง ช่วยแล้วไง!

นี่คือความคิดของคมยามยืนถือกระดาดเขียนชื่อ-นามสกุล
เป็นภาษาอังกฤษอยู่หน้าท่าเรือเฟอร์รี่ สอดสายสายตาหาแขกของ
เพื่อนที่จะมาลงรอบนี้ แต่แล้วสายตากลับปะทะเข้ากับดวงตาสีเขียว
มรกตที่มีเสน่ห์อย่างร้ายกาจจนต้องรีบมองไปทางอื่น

เขารู้จักสายตาแบบนี้ดี

มันคือความสนใจ

คมรีบส่ายหน้า เพราะตอนนี้เขาไม่สนใจใครทั้งนั้น โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งหลังจากถูกเพื่อนพูดจาร้ายๆ ใส่ จนคิดจะเก็บเนื้อเก็บตัว
ไม่ยุ่งกับใครสักพัก และพาลนึกโกรธมหาสมุทรอีกคน

รายนั้นไม่ยอมมาด้วย โดยให้เหตุผลว่าถ้าแขกเห็นว่าคนที่
รับงานจริง ๆ ขำหัก มันจะดูไม่น่าเชื่อถือ คมจึงต้องมารับหน้า ทำที่
เป็นคนรับงานเอง และรู้เพียงชื่อ-นามสกุล รวมทั้งโรงแรมที่แขกจะ
พักในช่วงสามวันสองคืนนี้

ไอ้หมึกบอกอีกว่ามันไม่ได้รับแค่เป็นคนพาไปดำน้ำดูปะการัง
แต่เป็นไกด์ท้องถิ่นพาเที่ยวตลอดทริปนี้ด้วย ดังนั้นไอ้สามวันที่มัน

ว่าคือสามวันจริง ๆ เข้าจดคำ กระทั่งแขกลาขึ้นห้องไปนอน

ขามึงหายเมื่อไหร่จะไปกับขามึงอีกรอบ!

คมได้แต่เขินเขียวในใจ เพราะเอาเข้าจริงก็ทำเพื่อนไม่ลง ส่วนตอนนี้เขาควรจะเลิกสนใจดวงตาสีเขียวทรงพลังคุณั้น แล้วมองหาแขกของเพื่อนดีกว่า

แม้จะคิดเช่นนั้น แต่ชายหนุ่มก็อดไม่ได้ที่จะเหลือบมองเจ้าของดวงตาคู่นั้น

หนุ่มฝรั่งร่างสูงใหญ่ ใบหน้าคมสัน กรามแกร่ง จมูกโด่งเป็นสันตรงที่มองอย่างไรก็รู้ว่าไม่มีเชื้อสายเอเชียผสม เลื้อยติดพอดิตัวที่สวมอยู่เผยให้เห็นกล้ามเนื้อหนาหนั้นที่แสนดูดี กางเกงขาสั้นพอดิเข้าสบาย ๆ ไม่อาจกลบความโดดเด่นของเจ้าตัวได้เลย และยามที่แสงแดดของเกาะทางใต้ต้องเรือนผมสีบลอนด์เข้มก็ทำให้เกิดประกายสีทองจับตา แต่สิ่งที่คมว่าโดดเด่นที่สุดคือดวงตา

ทรงพลัง ลึกล้ำ ดึงดูด

คมกฤชแน่ใจว่าไม่เพียงแค่ว่าเขารู้สึกว่าผู้ชายคนนี้สะกดตา แม้แต่นักท่องเที่ยวต่างชาติด้วยกันยังแอบเหลือบมองผู้ชายคนนี้

เขาคาดเดาอายุอีกฝ่ายไม่ถูก รู้แค่ผู้ชายคนนี้มีอำนาจอย่างบอกไม่ถูก อำนาจที่ไม่ได้หมายถึงทรัพย์สินเงินทอง แต่เป็นอำนาจที่ทำให้ใครต่อใครมาสยบได้ร่างอย่างง่ายดาย

ไม่เอาด้วยคน

ชายหนุ่มส่ายหัว ชูป้ายกระดาษในมือสูงขึ้นกว่าเดิม แต่ว่า...

ไม่มั้ง ไม่ใช่หรอก คงไม่ช่วยขนาดนั้น

หนุ่มตาเขียวก้าวตรงมาที่เขา คมจึงเหลือบมองด้านหลัง พบเพื่อนร่วมอาชีพของมหาสมุทรที่มารอรับนักท่องเที่ยวอีกหลายคน เขาจึงพอจะเข้าใจลงได้บ้าง เพราะแค่นี้ก็ภาพต้องอยู่กับผู้ชาย

แบบนี้สามวันสองคืนก็แอบผวาแล้ว

คนแบบนี้รับมือยาก

กึก

“เอ๋อ...”

พอหันกลับมา ดวงตาก็ประสานเข้ากับดวงตาสีเขียวดังท้องทะเล

“Hi.”

กูคงไม่ช่วยขนาดนั้นใช่ไหม

คมอยากกระโดดลงน้ำให้รู้แล้วรู้รอด เมื่ออีกฝ่ายยกมูมปากขึ้นเล็กน้อยจนเป็นรอยยิ้มขี้เล่น มือใหญ่ที่ปกคลุมด้วยขนอ่อนสีทองชี้มายังป้ายที่เขาถืออยู่

“I’m Connor Warrington.” เสียงนุ่มน่าฟังดังขึ้น

เฮ้!

คมก้มลงมองป้ายกระดาษที่ถืออยู่ซึ่งมีตัวอักษรภาษาอังกฤษเรียงเป็นชื่อ...Connor Warrington

“เอ๋อ...Hello เอ๋อ...Mr. Warrington. Welcome to Ko Phangan. My name is Khom. I...” คมนึกอยากตีปากตัวเองสักที คุยกับฝรั่งมาก็เยอะ แต่ครั้งนี้กลับตะกุกตะกักไม่เป็นภาษา ยิ่งอีกฝ่ายยกมูมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มสูงเท่าไหล่ เขาก็ยิ่งรู้สึกแปลกมากเท่านั้น

“เรียกผมว่าคอนเนอร์ก็ได้”

“ครับ?”

อย่าหาว่าคมเสียมารยาท เพราะเขายังไม่ทันได้พูดประโยคที่ท่องมาจนจบ อีกฝ่ายกลับทะเล่กลางปล้องขึ้นมา ที่สำคัญ...พูดภาษาไทย

“ผมบอกว่าเรียกผมว่าคอนเนอร์ดีกว่า” อีกครั้งที่ภาษาไทย

กลางขัดแจ้วดังออกมาจากปากของผู้ชายตาสีเขียว ผมสีบลอนด์
ทำให้คนฟังถึงกับมองตาค้าง

“คุณพูดภาษาไทยได้”

“แล้วคุณคิดว่าไงล่ะ” อีกฝ่ายยักคิ้วให้ด้วยท่าทางขี้เล่น ทำเอา
คมไปกินอีกรอบ

“อะแฮ่ม เอ่อ ผมชื่อคมครับ จะเป็นคนดูแลคุณตลอด
สามวันนี้” พอนึกถึงงานที่รับปากเพื่อนมา คมก็กระแอมเบาๆ ส่ง
ยิ้มให้ บอกด้วยท่าทางเป็นการเป็นงาน ซึ่งเขาไม่รู้คิดไปเองหรือ
เปล่าว่าทางนั้นดูสนอกสนใจอย่างบอกไม่ถูก

“จั้น...” หนุ่มผมบลอนด์วางกระเป๋าเป้แบ็กแพ็คใบใหญ่ที่
สะพายไว้ลงพินา แล้วยื่นมือมาตรงหน้า หนุ่มได้ก็ทำได้เพียงยื่นมือ
ไปให้อีกฝ่ายจับอย่างไม่แน่ใจ

ทั้งใหญ่ทั้งอุ่น

หมับ

“ฝากตัวด้วยนะ คม”

ฝรั่งตัวโตกระชับมือของคมแน่นทั้งยังดึงเข้าไปใกล้กว่าเดิม
และโน้มหน้าลงมากระชับข้างหู เสียงนุ่มๆ ยามเรียกชื่อคมทำให้
เจ้าของชื่อเบิกตากว้าง ความคิดหนึ่งดังก้องขึ้นในหัว

เขาว่าเขาชวยแล้วจริง ๆ

คอนเนอร์ วอริงตัน...สนใจผู้ชาย

ตอนที่ 1

ผู้ชายอันตราย

“ผมว่าผมไปรอข้างนอกดีกว่าครับ”

“คุณรออยู่นี้แหละ ข้างนอกร้อน ผมขออาบน้ำแป๊บเดียว”

เอาจริงนะ กุยมอมตากแดดตัวดำดีกว่านั่งรอในห้องแอร์เย็น
ฉ่ำแบบนี้

ภายในรีสอร์ทชื่อดัง นายคมกฤษนั่งตัวลีบอยู่บนโซฟาตัวหนึ่ง
สองมือบนตักบีบแน่น ดวงตาสีถ่านจ้องผนังสีน้ำตาลสลับกับ
ฝ้าเพดานยกสูงเขม็ง คอยปรามตัวเองไม่ให้เหลียวไปมองด้านขวา
แต่ยั้งนั่งนิ่งเท่าไร ร่างกายก็ยังตึงเครียดมากเท่านั้น ยิ่งได้ยินเสียง
สายน้กระแทบพื้นกระเบื้อง คมก็ยังรู้สึกว่าคุณความเครียดกำลังกลืน
กินเขา

แล้วตัวตันเหตุก็ไม่ใช่ใคร คนที่อาบน้ำอยู่

พอลมพามิสเตอร์วอริงตันซึ่งพูดไทยชัดแจ้วมาเช็คอิน สิ่งที
อีกฝ่ายขอคืออาบน้ำชำระคราบโคลนหลังการเดินทาง ตอนนั้นคม
ยังไม่มีปัญหา ปัญหามันเริ่มตอนที่แขกบอกให้มารอในห้อง และ

ทันทีที่เห็นห้อง คมก็รู้ตัวว่ามีปัญหาเสียแล้ว

ห้องพักนี้เป็นบังกะไลซึ่งตกแต่งด้วยไม้เป็นหลัก ให้ความรู้สึกของเกาะทางใต้ที่ผสมผสานกับความหรูหราของโลกสมัยใหม่ เตียนนอนหลังใหญ่ปูผ้าสีขาวยาวสะอาดตา ตัดด้วยผ้าคลุมที่นอนสีฟ้า น้ำทะเล และถัดจากเตียงนอนคือห้องน้ำ

ห้องน้ำหรูหราติดกระจกเงาตั้งแต่เพดานลงมาถึงเอว ยาวไปครึ่งหนึ่งของผนังบังกะไล อีกครึ่งคือส่วนอาบน้ำที่มีฝักบัวขนาดใหญ่ยึดติดกับเพดาน กึ่งกลางห้องน้ำคืออ่างอาบน้ำหินสีขาวทรงไข่ผ่าแนวขวาง ขนาดใหญ่พอให้ผู้ใหญ่สองคนอิงแอบได้สบายๆ ทั้งหมดมีไว้เพื่ออำนวยความสะดวกให้แขกได้รับความพึงพอใจสูงสุด แต่มันไม่ผ่อนคลายเป็นเลยสำหรับคนนั่งรอ เมื่อห้องน้ำกับห้องนอนไม่มีผนังกัน!

ใช่แล้ว ห้องนี้เปิดโล่งต่อกันตลอดทั้งห้อง

และทันทีที่เจ้าของห้องพักในช่วงสามวันสองคืนนี้เดินนำเข้ามา คอนเนอร์ก็ไม่วายเลยสักนิดที่จะถอดเสื้อยึดโยนลงบนเตียงตามด้วยกางเกงขาสั้น ทำเอาคมต้องรีบหันหน้าไปทางอื่น

แม้จะมั่นใจว่าหันไวพอด แต่หางตาของคมก็ยังเห็นไรขนสีอ่อนได้สะดืออยู่ดี

ทั้งหมดนี้คือสาเหตุที่ทำให้นายคมกฤษฎชอยากออกไปรอข้างนอก แม้ว่าแสงแดดจะแผดกล้า แม้อากาศจะร้อนแผดเผา แต่เจ้านายในช่วงสามวันสองคืนนี้ก็ไม่ยอมเช่นกัน

อันตรายนะแล้วไง

คมคิดขณะที่ยังพิจารณาผนังไม้ไม่เล็ก หูได้ยินเสียงฟอกสบู่ เสียงสายน้ำที่กระทบผิว เสียงของฝ่ามือที่ลูบไล้ไปทั่วร่าง ทำเอาจินตนาการเตลิด และมันมากพอให้ชายหนุ่มเหลือบไปทางขวามือ

โดยไม่รู้ตัว

เตียงที่ตั้งคั่นกลางไม่ช่วยอะไรเลย

เรือนกายแข็งแรง ผิวที่ไม่ขาวจัดแบบฝรั่งเมืองเหนือ แต่ก็
ไม่เข้มแดดเหมือนของเขา ให้ความรู้สึกน่าลูบได้ เรือนผมสีบลอนด์
เข้มเปียกชุ่มล้อมกรอบหน้า ทำเอาคนแอบมองหน้าร้อนผ่าว หันกลับ
ไปมองผนังไม้แทบไม่ทัน

คมอาจจะเคยผ่านผู้ชายมาบ้าง แต่อย่างไรเขาก็อายุแค่
สิบเก้าปี เพิ่งจะเผยแพร่ชื่อยาวเพศได้ไม่นาน การต้องมารับมือ
คนที่มองปราดเดียวก็รู้ว่า ‘ตัวพ่อ’ ทำให้หนุ่มได้กังวลตั้งแต่ยังไม่ทัน
เริ่มงาน

“ถ้าคุณเปื่อยก็เปิดทีวีดูได้นะ”

“ไม่ครับ ผมไม่เปื่อย” คมสะดุ้ง และรู้ตัวเลยว่าเสียงที่ตอบกลับ
ไปสั้นมากแค่ไหน

“หึ.. ครับผม จักรพรรดิรู้เดียว” อีกฝ่ายหัวเราะเสียงนุ่ม ฟังดู
ก็รู้ว่าขบขัน

คนฟังขยับตัวอย่างอึดอัด เพราะเห็นทีหลายวันนี้จะได้เห็น
หมาหยอกไก่เสียแล้ว

เขาไม่ใช่หมาหยอก แต่กลัวจะเป็นไก่ที่ตกอยู่ใต้คมเขี้ยวของ
ผู้ชายคนนี้เสียมากกว่า

เอ๊ยด!

หนุ่มได้เกร็งอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงปิดฝักบัว ตามด้วยเสียง
ผ้าขนหนูสะบัดดังพริ้ว จังหวะสุดท้ายใจลึกๆ พยายามตั้งสติและเตือน
ตัวเองว่าจบงานนี้เมื่อไหร่จะขอค่าเพื่อนสักครั้ง

“ตอนแรกผมได้ยินว่าคนที่จะมารับซื้อซีไม่ใช่นะ”

เนื่องจากแขกต่างชาติหลายคนออกเสียงชื่อมหาสมุทรไม่ได้

ก็เลยกลายเป็นซี

“คนที่ติดต่อซื้อซีครับ แต่ผมเป็นคนได้รับหน้าที่มาดูแลคุณ”
พอคุยเรื่องงานผมก็เบาใจลงเล็กน้อย

“ดูแล?”

“ครับ ผมจะเป็นไกด์พาคุณเที่ยวรวมทั้งพาไปดำน้ำตลอดสาม
วันนี้ ถ้าคุณมีที่ไหนอยากไปเป็นพิเศษหรืออาหารที่อยากลอง บอก
ผมได้ทุกเมื่อเลยครับ” ผมตอบอย่างเป็นทางการเป็นงาน ทั้งที่ได้ยิน
เสียงเดินใกล้เข้ามาทุกที แต่ยังไม่ยอมหันไปมอง

“แล้วถ้าผมอยากให้คุณดูแลอย่างอื่นด้วยล่ะ?”

ผมรู้สึกถึงน้ำที่หยดลงมากกระทบที่บนแขนก่อนจะได้ยินเสียง
นุ่ม ๆ เสียงอีก และครั้งนี้เขาห้ามตัวเองไม่ทัน เงยหน้าขึ้นสบดวงตา
สีเขียวน้ำทะเลและได้เห็นรอยยิ้มหยอกเย้า

อันตราย

ราวกับได้ยินสัญญาณเตือนกู้อังในหัว

หนุ่มได้ปิดปากสนิท ไร้ซึ่งคำพูดขึ้นมากะทันหัน เมื่อสายตา
เลื่อนจากดวงตาทรงพลังมายังลำคอ ผ่านแผ่นอกกว้างที่เต็มไปด้วย
กล้ามเนื้อหนาหนั้นซึ่งไม่ได้เยอะจนน่ากลัว แต่เรียกอีกฝ่ายได้
เต็มปากว่าแข็งแรงอย่างที่สุด ยิ่งรวมกับหยดน้ำที่ไหลลงมาตามผิว
เรียบเนียน ซึมลงสู่ผ้าขนหนูที่พันอย่างหมิ่นเหม่ตรงสะโพกสอบ ผม
ก็รู้สึกว่าคอแห้งขึ้นมาฉับพลัน

“ว่ายังไงครับ?”

“ครับ?” ผมสะดุ้งน้อย ๆ เงยหน้าขึ้นสบตาสีเขียวที่ฉายแวว...
ขบขัน

“ผมถามว่าคุณดูแลอย่างอื่นให้ผมด้วยได้มั้ย” คนพูดว่าเสียง
กลั้วหัวเราะะ ยกมือขึ้นกอดอกอย่างไม่เกรงว่าผ้าขนหนูจะหลุดเลย

สัณนิ

และนั่นก็ทำให้ผมรีบดึงสายตาจากข้างล่างขึ้นมาข้างบน ซึ่งไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย

“หน้าที่ของผมคือทำให้คุณมีความสุขตลอดทริปนี้ ถ้าอันไหนไม่เหลือบ่ากว่าแรงก็บอกผมได้ครับ”

“จั้น...หรือ”

ผมอยากตอบปากตัวเอง เพราะเขาเพิ่งเปิดช่อง!

ชายหนุ่มสาบานได้ว่าไม่ได้ตั้งใจอ่อยผู้ชายตรงหน้าเลยสักนิด เขาแค่พยายามทำตัวเป็นเจ้าบ้านที่ดี แต่ดูจากรอยยิ้มพอกพอกใจของฝ่ายตรงข้ามแล้ว ผมก็นึกอยากย้อนเวลาและกลืนคำพวกนั้นลงคอให้หมด ยิ่งตอนนี้คอนเนอร์โน้มหน้าเข้ามาใกล้จนได้กลิ่นสบู่หอมสดชื่น เขาก็ยิ่งอยากถอยห่าง

“แล้วผมจะรอดูนะ ฮันนี่”

คนฟังแดงตัวถอยหลังตามสัญชาตญาณระวังภัย โชคดีที่คอนเนอร์เองก็พอใจเท่านั้น เพราะร่างสูงพุดจกก็เป็นฝ่ายก้าวถอยหลัง ทำให้ผมลอบถนหายใจ

พรีบ!

แต่ผมโชคดีไม่ตลอด เมื่อฝรั่งตัวโตไม่ได้เดินไปไหนไกลกว่าเตียงนอน และจัดการดึงผ้าขนหนูที่พันกายออกอย่างไม่แคร์สายตาใคร หนุ่มใต้เองก็ตกใจเกินกว่าจะหันหน้าหนี ได้แต่เบิกตากว้างเห็นแผ่นหลังและก้นแน่น ๆ ของทางนั้นเต็มสองตา!

นอกจากจะมีกล้ามเนื้อสวยแล้ว คอนเนอร์ยังมีกระดูกสะบักที่สวยงามไม่แพ้กัน ยิ่งได้เห็นรอยสักตรงหัวไหล่ด้านขวา ผู้ชายคนนี้ก็ดูดิบเถื่อนขึ้นมาทันที และเมื่อคอนเนอร์ก็ลงสวมกางเกงว่ายน้ำชายาวกระชับรูปร่าง ผมก็มีโอกาสได้เห็นแกนกายสีเข้มที่งดงาม

ไม่แพ้รูปร่างผู้ชายคนนี้เลย

หนูไม่ได้นิยามได้ว่ามันดูแข็งแกร่งไม่แพ้เจ้าของ

อันตราย อันตราย อันตราย

ในหัวกู๋ร้องเตือนไม่มีหยุด

ทันใดนั้นเองคนที่หิบบางเกงขาสั้นมาเพื่อสวมทับกางเกง
ว้ายน้ำก็หันมาสบตาพอดิบพอดี ทำให้คนแอบมองหน้าแดงก่ำ หัน
หน้าหนี แต่ไม่ทันแล้ว

“มองมากกว่านี้ก็ได้นะ” คอนเนอร์หันกลับมาทั้งตัว มือยัง
เกี่ยวกางเกงขาสั้นเอาไว้ ทั้งเนื้อทั้งตัวจึงมีแค่กางเกงว้ายน้ำขายาว
ที่กระชับไปทุกสัดส่วน ซึ่งคนฟังก็ห้ามตัวเองสุดความสามารถไม่ให้
มองสิ่งที่ไม่ควรมอง

“ขอโทษที่เสียมารยาทครับ”

บ๊าดิบ เสียงสั้น

“ผมไม่ได้บอกว่าคุณเสียมารยาทสักคำ” คนพูดก้าวเข้ามาอีก
หนึ่งก้าว ขณะที่คมเริ่มหันซ้ายหันขวา

“ผมบอกด้วยซ้ำว่ามองมากกว่านี้ก็ได้” คอนเนอร์ก้าวเข้ามา
อีก และคมก็รู้ว่าไร้ทางหนี จึงต้องเงยหน้าขึ้นสบตาอย่างอ่อนวอน
อย่าหยอกกันแบบนี้ มันไม่ตลกเลยสักนิด

“ผมว่า...”

“คุณมีดวงตาที่สวยงามนะ” คอนเนอร์กลับเป็นฝ่ายไล่ต้อน

“คนไทยก็ตาสีดำทั้งนั้นแหละครับ” หนูไม่ได้พยายามเปลี่ยน
เรื่อง แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่สนใจ

“แล้วใครจะไม่ชอบให้คนตาสวยมองล่ะ”

คมจนคำพูด เขาอาจจะเคยผ่านผู้ชายมาแล้ว แต่ไม่เชี่ยวชาญ
พอจะรับมือเจ้าของดวงตาทรงพลังเช่นนี้ ทุกอย่างตกอยู่ในความ

เจียบ แต่เป็นความเจียบที่เจอไปด้วยเพลิงที่คุกรุ่นจากส่วนลึกของหัวใจ ลามเลียให้ร่างกายร้อนผ่าวขึ้นทุกขณะ

น้ำกลั้ว

ความคิดนี้พลันแล่นวาบขึ้นในหัว พุ่งสู่ส่วนล่างของลำตัว

RRRRRRRrrrrrrrrrrrr

เฮือก!

เพลิงประหลาดถูกเสียงโทรศัพท์สดน้ำเย็นเข้าใส่ คมสะดุ้งสุดตัว กระจิกระวาดคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูและพบว่าเป็นเพื่อนสนิท จึงลุกขึ้นยืนแล้วพูดรวเร็วติดลำเนียงได้

“เจ้านายผมโทร. มา ขอตัวนะครับ”

ว่าแล้วก็มุดผ่านกำแพงสูงใหญ่ ก้าวไว ๆ ไปเปิดประตูระเบียงที่นำไปสู่สระว่ายน้ำส่วนตัว แล้วปิดประตูแรงเกินความจำเป็น มือข้างหนึ่งกำข้อมือแผ่นอกเอาไว้แน่น

“อันตรายเกินไปแล้ว” คมพึมพำ รู้สึกเหมือนเพิ่งรอดพ้นอุ้งมือปีศาจมาได้ แต่โล่งอกได้ไม่นานความกลุ้มก็เข้ารุมสกรัม

นี่แค่วันแรก ไมสิ แค่ชั่วโมงแรกยังขนาดนี้ แล้วสามวันที่เหลือจะเอาตัวรอดได้แค่ไหน

เขาไม่โง่งขนาดไม่รู้นี่ว่าฝรั่งตัวโตกำลังอ่อยเต็มกำลัง

เมื่อวานเพิ่งบอกว่าจะไม่ยุ่งกับใคร แต่วันนี้คนนำยุ่งกลับโผล่เข้ามาในชีวิตเสียอย่างนั้น

ตอนนี้คมสามารถสรุปเกี่ยวกับแขกคนนี้ได้หนึ่งเรื่อง

คอนเนอร์ วอริงตัน เป็นผู้ขายอันตรายอย่างร้ายกาจ

อาหารมื้อแรกบนเกาะพะงันของคอนเนอร์คือร้านอาหาร
ท้องถิ่นที่คมภูมิใจนำเสนอ ตอนแรกหนุ่มได้ก็เกรงอยู่เหมือนกันว่า

คนหน้าฝรั่งแท้ๆ จะกินอาหารรสจัดไหวมั๊ย แต่พอลาม อีกฝ่ายก็ ยิ้มกว้างและพูดเต็มปากว่า...ผมชอบอาหารไทย และด้วยสายตา แปลกๆ ชายหนุ่มจึงเลือกจะไม่ต่อความ แล้วพามายังร้านอาหาร ปักซี่ได้แท้ๆ

ตอนนั้นบนโต๊ะจึงมีอาหารหลายชนิด อาทิ คั่วกลิ้งหมูสับ ยำผักกูดกุ้ง ต้มยำปลาอินทรี และผัดเผ็ดหมูป่าที่รสชาติถึงเครื่อง หอมพริกแกงชนิดที่ได้กลิ่นในครัวแล้วไอโลกๆ ส่วนคนหน้าฝรั่ง นะหรือ ยิ้มกว้าง ตาพร่าว ทั้งยังบอกอย่างมั่นใจ

“แบบนี้สิ ถึงคุ่มที่เดินทางมาถึงนี่”

แต่ผมยังไม่เข้าใจ เพราะอาหารร้านนี้ผิดจริง ฝรั่งบางคนที่มา แล้วบอกว่ากินส้มตำได้ซิทๆ มาเจอร้านนี้ก็คนต่ออีกคนร้องหานม มาดับเผ็ดแทบไม่ทัน

“เริ่มจากน้อยๆ นะครับ ร้านนี้ค่อนข้างเผ็ด” ผมไม่อยากย้ำ เลยว่าเขาบอกเด็กเสิร์ฟแล้วว่าอย่าหนักมือ แต่มีฝรั่งตัวโตแย้งขึ้นมา ว่าหนักมือได้เลย กินได้ ตอนนี้อยากมากลุ่ม กลัวต้องหามแช่งส่ง โรงพยาบาลตั้งแต่วันแรกอยู่นี่ไง

คอนเนอร์เงยหน้าสบตา ทำหน้าครุ่นคิด พักเดียวก็พยักหน้า

“ผมขอบคุณ”

บ๊ายบาย!

ผมรีบหยิบจานมาตักข้าวให้เพื่อหลบเสียงดวงตาสีเขียวคู่นั้น เขาไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม แค่อะไรบางอย่างในดวงตาที่บอก ว่ายอมตามใจและพร้อมจะเอาใจตามที่เขابอก ก็ทำให้ผมรู้สึก แปลกไป

คอนเนอร์ไม่ต่อความ แคร่รับจานข้าวไปวางตรงหน้า ตัก คั่วกลิ้งมาคลุกข้าวแล้วเอาเข้าปาก

“เป็นไงครับ ไหวมั้ย”

หนุ่มได้ถามอย่างลุ่มๆ ขณะที่ร่างสูงยังเคี้ยวข้าวช้าๆ รวากับ
ชิมข้าวรสชาติ รู้แบบนี้ น่าจะแวะซื้อนมก่อนเดินเข้าร้าน

“รู้อะไรมั้ย”

จู่ๆ คอนเนอรัก็ถามขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ทำให้ผมขมวดคิ้ว
จากนั้นคนตาเขียวก็ยิ้มกว้าง

“คุณเป็นคนที่ผมจะเชื่อใจที่สุดบนเกาะนี้”

“ครับ?” คนฟังงงเป็นไก่ตาแตก ท่าทางน่าตลกจนคอนเนอรั
หัวเราะเสียงดัง

“อ่อยมาก ร้านนี้อ่อยถูกปากผมสุดๆ ที่กรุงเทพฯ หากิน
แบบนี้ไม่ได้เลย เอาเป็นว่าผมฝากชีวิตไว้กับคุณเลย คุณว่าร้านไหน
อ่อยก็ร้านนั้นแหละ ผมไม่เรื่องมาก”

แม้จะฟังดูประหลาดที่มีคนมาฝากชีวิตให้ แต่ผมเองก็เปลี่ยน
จากงงสุดขีดเป็นประหลาดใจ และแปรเปลี่ยนเป็นความยินดี

ถึงแม้จะเป็นคำชมแค่เพราะพามาร้านที่อ่อยถูกปาก แต่คน
ที่ไม่ค่อยถูกใครชมก็อดดีใจไม่ได้ ทำให้ริมฝีปากที่มักจะอ้าค้างด้วย
ความตกใจตั้งแต่เจอหน้าผู้ชายคนนี้ ขยับยกสูงขึ้นเป็นรอยยิ้มกว้าง
จนเห็นฟันสีขาวสะอาด

“ผมยังมีอีกหลายร้านเด็ดเลยละครับ เย็นนี้ผมจะพาคุณไป
ทานอาหารทะเล รับรองว่ากึ่งสด ปรุงเนื้อแน่น ปลาที่เพิ่งตกขึ้นมาจาก
ทะเล” ผมเอ่ยอย่างกระตือรือร้น รอยยิ้มกว้างๆ เลยขึ้นไปถึงดวงตา
จนดวงตาสีถ่านพราวระยิบระยับ

“ลองทานอย่างอื่นด้วยนะครับ ต้มยำนี่ก็อ่อย ผมแนะนำ”
คนพูดเลือนลางต้มยำปลาอินทรีไปตรงหน้า หวังว่าจะเป็นอีกหนึ่ง
เมนูที่ถูกปาก แต่...

ผู้ชายตัวโตกลับมองมาทางนี้ตาไม่กะพริบ

“คุณคอนเนอร์ครับ”

พอคมเรียก คอนเนอร์ก็ยิ้มชี้เล่น

“คุณควรยิ้มบ่อยๆ นะคม”

หนุ่มได้เลิกคิ้วเป็นเชิงถาม ร่างสูงหัวเราะเสียงนุ่ม แล้ว...

“รอยยิ้มของคุณน่ารักมากนะ”

ไม่พูดอย่างเดียว คอนเนอร์ใช้นิ้วชี้แตะแก้มคมเบาๆ

คมสะดุ้ง แต่ไม่กล้าถอยหนี เกรงว่าอีกฝ่ายจะคิดว่าเขารังเกียจ
ในใจท่องไว้ว่านี่ฝรั่ง...นี่ฝรั่ง บางคนจุกทักทายกันยังมี แค่ถึงเนื้อ
ถึงตัวนิดหน่อยอย่าไปคิดมาก ทั้งที่ดวงตาสีเขียวคู่นั้นโคตรของโคตร
ทำให้คิดมากเลย ไหนจะคำชมที่ไม่ต้องให้ใครมาตะโกนข้างหูก็รู้ว่า
ทอดสะพานให้

“ผม...ผมว่าคุณคอนเนอร์เข้าใจคำว่าน่ารักผิดไปแล้วครับ”

อย่างเขาเนี่ยะน่ารัก

แต่คอนเนอร์หัวเราะ ยกมือลูบคาง

“นั่นสิ ภาษาไทยของผมอาจจะไม่เชี่ยวชาญเท่าไร”

ถ้าโง่หุ่มาได้ยินคงร้องไห้แน่

คมยิ้มเหย เพราะถ้าให้เทียบว่าใครพูดชัดกว่ากัน หนุ่มหน้า
ฝรั่งนี่ชะขาดลอย เพื่อนเขาพูดที่ติดสำเนียงทองแดงตลอด ส่วน
คนนี้ถ้าหลับตาฟังคงนึกว่ามีภูมิลำเนาอยู่เมืองไทย

แต่นี่ไม่ใช่เวลานานั่งวิเคราะห์หว่าใครเก่งกว่ากัน เพราะ...

“แต่ยังไงผมก็คิดว่าคำว่า ‘น่ารัก’ เหมาะกับคุณอยู่ดี”

ดวงตาสีถ่านและสีเขียวมรกตประสานเข้าด้วยกัน

ขณะที่หนุ่มไทยมองอย่างไม่เชื่อคำพูดนี้ หนุ่มฝรั่งก็ยืนย่น
อย่างตื้อดิ่ง และนั่นทำให้คมใจสั่นอย่างประหลาด

“คุณเรียนภาษาไทยมาจากไหนครับ”

มันมากเกินไปจนกว่าจะตอบทสนทนาเดิม คมซึ่งหน้าร้อนผ่าว
เลยเสตักยำผักกูดแล้วถามไปอีกเรื่อง

“หึ..”

อีกฝ่ายต้องรู้ว่าคมประหม่า ถึงยอมถอยกลับไปนั่งที่ดีๆ แต่
นั่นทำให้นายคมกฤชรู้เช่นกันว่าคอนเนอร์ลูกไม้แพรวพราวแค่ไหน
รุกเมื่อคิดว่าควรรุก และถอยเมื่อคิดว่าควรถอย

บ้าแล้วไอ้คม อย่าคิดเข้าข้างตัวเองเกินไปหน่อยเลย

“ผมเรียนภาษาไทยด้วยตัวเองนะ”

“เรียนเองเหรอครับ สูดยอดเลย”

“ฮ่าๆ ผมชอบเมืองไทย ชอบอาหารไทย ชอบทะเลไทยนะ
นี่หน่อก่อนผมก็มาสมุย แต่ไม่มีเวลาแวะมาที่พะงัน หน่นี้มีเวลาเลย
อยากมาแวะสักหน่อย และก็โชคดีชะด้วยที่มีไกด์ท้องถิ่นน่ารักๆ
แบบ...คม”

“แค็กๆ”

คมขอถอนคำพูดที่ว่าคอนเนอร์รู้ว่าควรถอยตอนไหน เพราะ
เขาแทบสลักข้าว พอคมไอโซลกๆ ทางนั้นก็หัวเราะตาพราว ส่ง
แก้วน้าให้

“ผมว่าไม่ใช่ผมที่ทานเผ็ดไม่ได้ชะละมัง”

เปล่ากินเผ็ดไม่ได้ สลักคำพูดคุณนั่นแหละ!

“งั้นทานนะครับ คุณลองทานยำหรือยัง” คมดันจานยำผักกูด
ไปจนแทบชนจานคอนเนอร์

ร่างสูงหัวเราะแล้วยอมตักยำเข้าปาก พยักหน้าอย่างพอก
พอใจในรสชาติ

“อร่อย”

เอาจริงนะ ผมไม่คิดว่าเขาจะมีชีวิตรอดสามวันนี้ไปได้เลย
แค่ดูจากการที่ผู้ชายตัวโตเลียริมฝีปากด้วยท่าทางเซ็กซี่สุดๆ แถมใช้นิ้วโป้งปาดมุมปากแล้วเลียนิ้วด้วยท่าทางเริ่ดอ่อย ชนิดที่ผมสังเกตเห็นว่าลูกค้าสาว ๆ โต๊ะใกล้เคียงทำหน้าเหมือนอยากกระโจนขึ้นเตียงด้วย

แต่ดวงตาสีเขียวคู่นั้นมองตรงมาที่เขา

“อ่อยก็ทานเยอะ ๆ นะครับ”

และทางนั้นก็ตอบกลับมาทั้งที่สบตาว่า

“ผมก็อยากกินจนอ้วมเหมือนกัน”

กว่าจะชวยสุด ๆ แล้วละ

หลังจากมือกลางวันที่ค่อนข้างบ่ายจัด ผมก็ค้นพบว่าความลำบากของเขาเพิ่งจะเริ่มตื้นขึ้น เพราะเมื่อพาแขกคนสำคัญมายังอ่าวทองนายปานใหญ่ด้วยมอเตอร์ไซค์คู่ใจ ผรั่งตัวเท่ายักษ์ที่นั่งซ้อนท้ายก็พาความลำบากใจมาให้ไม่น้อย

ไม่ใช่ว่าคอนเนอร์มือไม่ถึง ลูบเอา ๆ หรอกนะ แต่เพราะอานมอเตอร์ไซค์ก็แค่นี้ แต่ผู้ชายด้านหลังตัวเบ้อเริ่ม ผมซึ่งพยายามนั่งตัวสับจึงเกร็งสุดชีวิต เมื่อใดก็ตามที่ผ่านทางลูกรัง หนุ่มได้ตึงสุด หายใจลึก ๆ เพราะคนตัวโตด้านหลังเอนมาจนแผ่นอกแนบชิดแผ่นหลัง ความอบอุ่นเกินพอดีส่งผ่านเสื้อผ้าบาง ๆ ที่กางกัน ที่สำคัญส่วนเด่นของคอนเนอร์ด้านหลังก็ปิดผ่านบั้นท้ายจนเสียวูบวาบ

“ขอโทษที”

ยังดีที่คอนเนอร์ด้านหลังกระซิบบอก แล้วขยับตัวนั่งดีขึ้นให้พอใจขึ้นขึ้นมาบ้าง

ดังนั้นพอทั้งคู่มาถึงอ่าว ผมจึงหมดเรี่ยวแรง

เขาบอกตรงๆ ว่าแข่งขานพานจะอ่อนแรงเอาดี้อ ๆ เมื่อได้เห็น
เต็มสองตา แถมสัมผัสอีกนิดหนึ่งว่าส่วนนั้นของผู้ชายคนนี้ใหญ่
โตขนาดไหน

อีกครั้งที่คิดว่าไม่น่ามีชีวิตรอดครบสามวัน

“ผมตัวใหญ่ไปสินะ” คอนเนอร์ว่าอย่างเห็นขำ มองมอเตอร์-
ไซด์ขนาดมาตรฐานแล้วหันกลับมามองหน้าคนหมดแรง “หรือจริง ๆ
คุณตัวเล็กเกินไป”

“ผมขนาดมาตรฐานชายไทยนะครับ” หนุ่มได้รับแย้ง

“ผมก็มาตรฐานแคนาดา” คนตัวโตสวนกลับพลางเลิกคิ้วเป็น
เชิงถาม

โอเค กูต้องยอมใช้มัย

คมแอบยื่นจมูก เพราะดูเหมือนหนุ่มแคนาดาจะสนุกสนาน
ในการถกเถียงกับเขาเหลือเกิน

“มาตรฐานเราต่างกันไงครับ”

“แต่ผมก็หวังว่าเราจะเข้ากันได้ล่ะ”

หมายถึงอะไรวะ

คนฟังขมวดคิ้ว รู้สึกไปเองหรือเปล่าว่าเข้ากันได้ทีพูดอยู่ไม่ได้
หมายถึงนิสัยใจคอ แต่เป็นอย่างอื่นที่เขาไม่กล้าตีความ จึงแก้ง
หัวเราะแล้วเปลี่ยนเรื่องเสียเลย

“คุณบอกว่าเป็นคนแคนาดา แล้วมาเที่ยวเมืองไทยคนเดียว
เหรอครับ”

คมก็ไม่แน่ใจหรอกว่ามีนักท่องเที่ยวที่เดินทางคนเดียวมาจ้าง
มหาสมุทรเป็นไกด์หรือเปล่า แต่ประเภทมาเป็นกรุ๊ปนี่เห็นบ่อย แล้ว
ก็ถามด้วยความหวังเต็มเปี่ยม

“จะมีใครตามมาทีหลังมั้ยครับ”

ถ้าคอนเนอร์มีคนมาด้วย เขาก็คิดว่าตัวเองต้องรอด แต่...

“เห็นทีจะมีแค่ผมกับคุณ”

“งั้นเหอครับ”

“คุณทำท่าเหมือนไม่อยากจะอยู่กับผมสองคนนะ” ผู้ชายตรงหน้า
ฉลาดพอที่จะมองออก มุมปากยกขึ้นสูง คมจึงแสรังหัวเราะแกล้ง
“ผมไม่ได้พูดแบบนั้นเสียหน่อย”

“แต่สายตาคุณบอกแบบนั้นนะเด็กน้อย”

คมเงยหน้าขึ้นสบตาสีเขียวคู่นั้นอีกครั้ง แต่ไม่ได้เถียง เพราะ
ไม่ใช่คนชอบเถียงอยู่แล้ว อีกทั้งยังรู้ตัวเลยว่าเถียงไม่ออก ทั้งเรื่อง
ที่เขายังเป็นแค่เด็กน้อย และเรื่องที่ไม่อยากอยู่กับผู้ชายคนนี้ตาม
ลำพัง...มันอันตรายเกินไป

เด็กน้อยอย่างเขาถ้าไม่ระวังตัวอาจจะถูกเสือจับกิน

“แววดาแบบนั้นละ” คอนเนอร์อมยิ้ม

“แววดาแบบไหนอะไรครับ” หนู่มได้ถามอย่างงุนงง ยกมือขึ้น
จับหางดา

ครั้งนี้หนู่มผมบลอนด์ไม่ตอบ แคื่อยิ้มกว้างแล้วทอดตามอง
ชายหาดสีขาวตัดกับน้ำทะเลสีฟ้ากระจ่างใส

“ที่นี่สวยสมกับที่ผมหาข้อมูลมาเลย ชายหาดสวย ทะเลสวย
ใต้ทะเลก็คงสวยไม่แพ้กัน”

แม้ว่านายคมกฤษฎะจะคาใจคำพูดที่พูดไม่จบ แต่ในฐานะคน
ท้องถิ่น เขาก็ภูมิใจกับคำชมนี้ไม่น้อย และรับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายชื่นชอบ
จริงๆ ไม่ใช่แค่ชมพอเป็นพิธี เพราะดวงตาสีเขียววาววับ ดูท่าจะ
อยากกระโจนลงสู่ผืนน้ำแล้วดำดิ่งลงไปดูความสวยงามที่ซุกซ่อนอยู่

“สวยสิครับ ผมรับรองเลย จริงๆ ถ้าคุณอยากดำน้ำ ผมเอา
เรือออกให้คุณได้เลยนะ” แม้ว่านี่จะปายแกล้งแล้ว แต่ก็พอจะพาวน

รอบเกาะได้สักเกาะสองเกาะ

“ไม่ละ เอาไว้พรงนี้ทีเดียวกว่า วันนี้ผมอยากเล่นน้ำอยู่
แถวนี้ ผมพายคายัคได้มัย” คอนเนอร์ชี้ไปยังเรือคายัคสีสดใสที่จอด
เกยหาด

“ได้ครับ ผมรู้จักเจ้าของเรือแถวนี้”

“งั้นดีเลย ผมอยากออกทะเลจะแย่แล้ว”

พอแขกพูดเรื่องเที่ยวอย่างจริงจัง คนทางนี้ก็สบายใจพอที่จะ
ทำงานอย่างจริงจังเช่นกัน คมเดินนำไปยังหาดทรายเนื้อละเอียด
เพื่อตรงไปยังร้านเช่าเรือคายัคเล็ก ๆ ซึ่งมีนักท่องเที่ยวต่างชาติดำลัง
เจรจากับเจ้าของร้าน

“อ้อ แล้วที่คุณถาม...ผมโสดอยู่นะ”

คมยังไม่ทันจะได้อำปากทักทายเจ้าของร้าน ผู้ชายด้านหลัง
ก็โผล่ขึ้นมา ทำเอาเขาหันขวับไปสบตาอย่างตกใจ แล้วก็พบกับ
แววตาขบขัน

“ผมไม่ได้ถาม!” หนุ่มได้ว่าเสียงสูงกว่าเดิม

“ก็ที่คุณถามว่าจะมีใครตามมามั้ย ผมกำลังบอกไงว่าผมโสด”

“แต่ผมไม่ได้ถามว่าคุณโสดหรือเปล่า” คมเถียงโดยที่ลดเสียง
ลงอีกนิด

“งั้นเหวอ” คนตาเดียวเอียงคอทิ่มมองอย่างไวก๊วนประสาธ
“ผมนี่ว่าคุณอยากรู้เสียอีก”

“ผมไม่...”

คมเจียบไปอึดใจหนึ่ง เพราะทันใดนั้นเขาก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า
ไม่อยากรู้

ผู้ชายโคตรฮอตแบบนี้มีครบครันแล้วหรือยัง

ท่าทางนิ่งงันทำให้คนตรงหน้าหัวเราะเสียงนุ่ม

“เอาเป็นว่าคุณไม่ถาม แต่ผมอยากบอกก็แล้วกัน” คอนเนอร์
โน้มหน้ามาขิดริมหู “ผมไม่มีเมีย ไม่มีลูก ไม่มีครอบครัว หรือ
แม้แต่...”

ร่างสูงเงิบไปอึดใจราวกับถ่วงเวลาให้ความอยากรู้เดือด
พล่าน ดวงตาคู่นั้นจ้องมองดวงตาสีถ่านราวกับจับสังเกต...

จากนั้นก็ยิ้ม

“แฟนหนุ่ม”

คนฟังยืนนิ่งไม่ไหวติง เพราะสิ่งที่เขาสงสัยได้รับการเฉลย
ในวันเดียวกัน

ผู้ชายคนนี้สนใจผู้ชาย

“ผมไม่มีแฟนหนุ่มนะคม”

แม้เสียงนุ่มทุ้มนี้จะได้ดังขีดใบหูแล้ว แต่มันก็ส่งตรงเข้าสู่
หัวใจ พลอยให้เกิดอาการจึกจี้ ยิ่งได้เห็นรอยยิ้มตาพราวด้วยแล้ว
ร่างกายก็ยิ่งร้อนกว่าเดิม

“ผมไปเช่าเรือให้คุณดีกว่า” ทางที่ดีที่สุดคือหนี

หมับ!

จังหวะที่หมุนตัวให้ ฝ่ามืออบอุ่นก็กำเข้าที่ข้อมือ ไม่ได้
กระซากรุนแรง ไม่ได้ดังรั้งจนรู้สึกเจ็บ แค่งำเอาไว้ แล้วคนจับก็ขยับ
เข้ามาจากด้านหลัง รู้สึกถึงลมหายใจที่รินรดอ้อยอิ่งอยู่แถวโคนผม
พร้อมกับเสียงทุ้มที่กระซิบ...เบา แต่เจือความร้อนแรงเอาไว้ล้นปรี่

“แววตาของคุณ...กลัว แต่ก็อยากลอง”

ว่าจบคอนเนอร์ก็ปล่อยมือแล้วหันไปสนใจท้องทะเลอีกครั้ง
ปล่อยให้เกิดท้องถื่นยืนนิ่งอึ้ง เพราะคำพูดเมื่อครู่จู่โจมหัวใจอย่าง
รุนแรง

กลัว แต่อยากลอง

อีกครั้งที่คมเตือนตัวเอง
เขาได้เจอกับผู้ชายที่อันตรายเสียแล้ว...อันตรายทั้งต่อร่างกาย
และหัวใจ

ตอนที่ 2

ถูกลองหรือโดนลอง

ท่ามกลางท้องทะเลสีฟ้าอมเขียว เรือคายัคลำหนึ่งล่องเอื่อยๆ ผ่านวิวทิวทัศน์อันอุดมสมบูรณ์ของเกาะพะงัน ด้านหน้ามีหนุ่มแคนาดาตัวโตนั่งอยู่ และคุมหลังด้วยคนท้องถิ่นอย่างคมทุกอย่างเจียบสงบ ไร้ซึ่งบทสนทนา รวากับคอนเนอร์กำลังซึมซับความสวยงามของทะเลเมืองไทยเข้าเต็มปอด เสียงเดียวที่ดังแทรกเสียงคลื่นคือเสียงไม้พายกระทบน้ำทะเลกระจ่างใส

“ผมถ่ายรูปให้มั้ยครับ”

หลังจากพายเรือมาระยะหนึ่ง คอนเนอร์ก็วางไม้พายลงบนตัก เงยหน้าสูดหายใจลึกๆ คมจึงเอ่ยปากถามขณะมองโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในช่องพลาสติกกันน้ำซึ่งคอนเนอร์ห้อยคอไว้

“ไม่ละ ความทรงจำที่ดีที่สุดคือในนี้” คนพูดเหลียวมามองหน้า ยกนิ้วเคาะขมับ ริมฝีปากยกสูงอย่างพอใจสุดขีด “ผมชอบเที่ยวแต่ไม่ชอบถ่ายรูป เดี่ยวลูกน้องจะรู้หมดว่าผมชอบแอบหนีเที่ยว”

ตอนแรกก็ฟังดูหล่อหรอกนะ แต่พอคอนเนอร์เสริมต่อ คม

ก็เกือบล้ม

“นี่ก็ไม่มีใครรู้ว่าผมมาพะงัน อ้อ คุณก็อย่าเอาไปบอกใครล่ะ”
หนุ่มแคนาดายกนิ้วแตะริมฝีปากแล้วขยิบตาให้

“ผมรู้จักเพื่อนคุณที่ไหนล่ะครับ” หนุ่มได้สายหัว พอจะรู้แล้วว่าอีกฝ่ายขี้อ่อน

“แล้วอยากรู้จักมั๊ย”

ดวงตาสองคู่ประสานกัน คู่หนึ่งร้อนแรงดุดันแผดเผา อีกคู่
หวั่นเกรง กลัวว่าจะเพลอเล่นกับไฟ แล้วคมก็เป็นฝ่ายหลบตา

“ถ้าเพื่อนคุณอยากมีคนนำเที่ยวที่พะงัน ผมก็อยากรู้จักครับ”

“หึๆ” จันถ้ามีคนอยากมาเที่ยวที่นี่ ผมจะบอกชื่อคุณเป็น
คนแรกเลย”

หนุ่มได้ยิ้มแห้ง ไม่กล้าบอกว่าเขาไม่ได้ทำทัวร์ แต่เป็นไอ้เป
ขาเดี้ยงที่นอนตีพุงดูละครช่วงบ่ายอยู่บ้านต่างหาก ซึ่งพอคิดก็นึก
สงสัย

ถ้าคนที่พาคุณคอนเนอร์เที่ยวคือไอ้หมุด อีกฝ่ายจะหยอกมัน
เหมือนที่หยอกเขาหรือเปล่า

พี่!

“คุณทำอะไรนะคุณคอนเนอร์!”

คมปิดทุกความสงสัยออกจากหัวใจ เมื่อจู่ๆ คนข้างหน้าถอด
เสื้อชูชีพออกอย่างรวดเร็ว ดวงตาสีถ่านเบิกกว้าง ยึดแขนอีกฝ่าย
เอาไว้

“ผมอยากดำดูล้าง” คอนเนอร์หันมามองตาใส

“แต่คุณถอดเสื้อชูชีพไม่ได้ล่ะครับ” คมยื่นกรรณเสียงเข้ม

“เป็นห่วงผมหรือ” เจ้าของดวงตาสีเขียวเล็กคิ้วด้วยความ
ขี้อ่อน

โอเค มันทำให้ คอนเนอร์ วอริงตัน ดูเป็นหนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่น่าหลงใหล แต่กับคนที่ต้องมาดูแลความปลอดภัยของคนที่มีตัวหนา กว่าสองเท่าแล้ว ไม่ใช่เรื่องตลกเลยสักนิด นัยน์ตาคมจ้องเขม็ง ไม่ยินยอมง่าย ๆ เหมือนก่อนหน้านี้

“โอเค ๆ อย่าทำหน้าแบบนั้น ผมแค่จะถอดเสื้อชูชีพเพื่อถอดเสื้อออก เดี่ยวผมใส่กลับเหมือนเดิม” ท่าทางจริงจังของคมทำให้คนขี่เล่นลดยิ้มลง เปลี่ยนเป็นสีหน้าหนักแน่นที่ทำให้ดวงตาสีเขียวดูเข้มขึ้น ลึกล้ำขึ้น ขณะตะลึงมือของคมอย่างอ่อนโยน

“ผมไม่ทำให้คุณเดือดร้อนหรอก”

ปลายนิ้วที่ต้องกันร้อนจัดเหมือนมีสะเก็ดไฟเล็ก ๆ มันมากพอให้คมรีบดึงมือกลับ เป็นอนินามองท้องทะเลกว้างใหญ่

“งั้นก็...โอเคครับ”

คมไม่กล้าแม้แต่จะมองรอยยิ้มของอีกฝ่าย กระทั่งคอนเนอร์ยอมหันกลับไป ตอนที่ทำใจกล้าหันกลับมา สิ่งที่เขาเห็นคือผู้ชายตัวโตกำลังถอดเสื้อยืดออกจากศีรษะ เห็นกล้ามเนื้อที่ขยับเคลื่อนไหวและอะไรบางอย่างถนัดตา...รอยสักที่หัวไหล่ข้างขวา

ก่อนหน้านี้คมเห็นไม่ชัดว่าเป็นรูปอะไร แต่ครั้งนี้เขาได้เห็นมันอีกครั้ง

เสือโคร่งลายพาดกลอนที่คำรามอยู่บนหัวไหล่ข้างขวา ดวงตาของมันเป็นจ้องมองมาที่เขา ไม่ต่างจากเจ้าของรอยสัก ทั้งดูร้าย ดิบเถื่อน ร้อนแรง และแข็งแกร่ง พลอยให้ใจสั่นขึ้นมาดื้อ ๆ ได้แต่จับจ้องเสือตัวนั้นอย่างทำอะไรไม่ถูก

อยากจับ

คิดบ้าอะไรวะไอ้คม!

หนุ่มเฝ้าจับก้มลงมองไม้พายที่วางพาดตก เห็นได้ชัดว่ามีมือ

กำแน่น เขาเลยริมฝีปากแห้งผาก แล้วอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองเสื้อตัวนั้นอีกครั้ง

ทั้งที่เป็นรอยสักขาวดำแท้ๆ แต่ดวงตาของเสื้อร้ายมีอำนาจไม่แพ้ผู้เป็นเจ้าของเลยสักนิด

“ตรงนี้ดำน้ำได้ใช่ไหม” คนที่เตรียมตัวพร้อมแล้วหันกลับมาอีกครั้ง

ตอนนี้เป็นคอนเนอร์สวมสน็อกเกิล ปรับความแน่นให้กระชับรอบศีรษะ คมริบดึงสายตาจากเสื้อตัวนั้นมาสบตา พยายามสงบใจที่เต้นไม่เป็นสำ แล้วชี้ไปยังเส้นเชือกที่ซึ่งรอบเกาะซึ่งอยู่ไม่ห่างจากพวกเขามากนัก

“ได้ครับ แค่อย่าเข้าใกล้เชือกพวกนั้น ไม่งั้นคุณอาจจะถูกขัดไปกระแทกหิน”

“โอเค”

ตูม!

ไม่พูดพรวดทำเพลงให้เสียเวลา ผู้ชายตัวโตที่สวมเพียงกางเกงว่ายน้ำขายาวกับเสื้อชูชีพก็กระโดดลงจากเรือคายักอย่างง่ายดาย จากนั้นจึงส่งไม้พายมาให้คมรับไว้ แม้ว่าร่างสูงจะมีหน้าากกสน็อกเกิลขนาดใหญ่ปิดบังหน้าตา แต่คมกลับเห็นดวงตาสีเขียวคู่นั้นชัดเจน

“ไม่มาดำน้ำด้วยกันหรอ” รอยยิ้มดูเย้าแหย่

“แล้วใครจะเฝ้าเรือล่ะครับ”

“หึๆ พรุ่งนี้ผมไม่ยอมให้คุณปฏิเสธแล้วนะ” คนพูดยิ้มกว้าง แล้วปล่อยมือจากเรือ หมุนตัว เพียงถีบตัวที่เดียวก็พุ่งออกห่างจากเรือ แรงกระแทกของคลื่นมากพอให้เรือคายักโคลงเคลงไปมา กระทั่งมั่นใจว่าคอนเนอร์จ่อจอกับโลกใต้ท้องทะเลแล้ว คน

ที่พยายามทำหน้านิ่งก็ยกสองมือปิดหน้า

“เหี้ยแล้วไง”

คมเกิดกลัวขึ้นมาว่าจะไม่ใช่แค่เรื่องดำน้ำด้วยกันเท่านั้นที่เขาปฏิเสธหนุ่มแคนาดาไม่ได้ แต่อาจรวมถึงบางเรื่องที่ยากจะหยุดยั้ง เพราะเพียงแค่ปลายนิ้วแตะหลังมือ กระแสไฟฟ้าก็แล่นแปลบปลาบ หัวใจร้อนระอุ ร่างกายเดือดพล่าน และเสียดตัวนั้น...

อยากลอง

ใช่ คอนเนอร์พูดถูก เขาอยากลองจับหาย เพียงแต่...

“กูอาจจะเป็นคนถูกขย้ำซะเอง”

คมหันไปมองร่างของคนทีลอยตัวในทะเลด้วยหัวใจที่ไม่สงบเลยสักนิด

ซ่า!

“ให้ตายเถอะ ผมอยากสบาสุด ๆ ไปเลย”

หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมง คอนเนอร์ซึ่งว่ายฝ่าเกลียวคลื่นจนพอใจแล้วก็ว่ายกลับไปที่เรือ กระแทกหน้าากากสน็อกเกิลลงกลางเรือคายัก พร้อมทั้งร้องบอกเสียงเข้มจัด ใบหน้าคมคายฉายชัดว่าเสียดายแค่ไหนที่ไม่ได้ดำดิ่งลงสู่ท้องทะเล แววดาไรซึ่งความเหนื่อยล้าจากการออกแรงว่ายน้ำ มีเพียงพลังงานล้นปรี่จนสัมผัสได้

“พรุ่งนี้ผมจะเตรียมอุปกรณ์ให้ครับ” คมยิ้มตามทั้งที่ในใจแห้งแล้งเหลือเกิน

เขาดำน้ำสบูาเป็นเสียที่ไหนล่ะ!

ไอ้หนุ่มนะเชี่ยวชาญ แต่ไอ้คมไม่ใช่

ถ้าให้ดำน้ำด้วยตีนกบลงไปสักสิบเมตรนี่พอไหว แต่ให้ใช้อุปกรณ์ดำน้ำนี่เขาไม่เป็นเลย และตามกฎหมายหลักของไอ้หนุ่ม จะต้อง

มีคนลงไปกับแขกด้วย ดังนั้นในหัวของคมจึงคิดออกเพียงเรื่องเดียวเท่านั้น...ทันทีที่หาเวลาได้ต้องโทร. ไปบอกเพื่อนให้จัดคนที่ดำนํ้าลึกเป็นมาช่วย

“คุณดำสกุบาเป็นมั๊ย”

เอาแล้วไง

คมถึงกับพูดไม่ออก เผลอเหมองไปทางอื่น

“หิ ๆ จั๊นไม่ต้องเตรียมอุปกรณ์หรอก”

ยังไม่ทันที่หนุ่มได้จะตอบ คอนเนอร์ก็ว่าช้า ๆ ทำให้เขาหันกลับไปมองอย่างงุนงง

ไหนด่าอยากดำสกุบา

“เพราะผมบอกแล้วว่าอยากดำน้ำกับคุณ”

คนฟังหน้าร้อนผ่าว แล้วไม่ได้มาจากแสงแดดเสียด้วย มันมาจากรอยยิ้มรู้เท่าทันของคนทีเกาะขอบเรือ คนที่ยื่นมือมาวางบนหัวเขา ซึ่งแม้จะมีเนื้อผ้ากางกั้น คมก็ยังสัมผัสได้ถึงคลื่นความร้อนที่ทำให้ความต้องการใกล้เคียงปะทุ แต่เขาไม่ได้ชักชวนนี้ ปล่อยให้มือข้างนั้นวางแนบอยู่เช่นนั้น

“ไม่ใช่ผมก็ได้นี่ครับ” นายคมกฤษฎกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ
หมับ!

ฝ่ามือข้างนั้นบีบกระชับหัวเขาเบา ๆ

“มันไม่มีความหมายนะสิ”

คอนเนอร์เงยหน้าขึ้นมอง น้ำทะเลเกาะขนตาสีทองเป็นประกายระยับทำให้ดวงตาคู่นี้ยิ่งน่าค้นหา ชวนให้ใครก็ตามใจอ่อนยวบยาบ คมรู้สึกเหมือนถูกดวงตาคู่นี้ดึงดูดโดยไม่รู้ตัว แค่นตัวโตเลียริมฝีปากตวัดหยาดน้ำเค็มเข้าสู่โพรงปาก เขาก็สั่น

ริมฝีปากนี้จะให้ความรู้สึกแบบไหน

แต่จังหวะนั้นคอนเนอร์ก็ปล่อยมือจากหัวเข่า ทำเอาคมสัน สะท้าน ลมทะเลที่ว่าอบอุ่นกลับหนาวยะเยือกเมื่อเทียบกับความร้อนของผิวหนังผู้ชายตรงหน้า

“เริ่มจากเล่นน้ำด้วยกันวันนี้เลยดีมั้ย”

หนุ่มได้กะพริบตาปริบ ๆ ยังคิดไม่ทันว่าฝรั่งที่พูดไทยชัดแจ๋ว หมายความว่าอย่างไร คมสบตามองรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ สมองเริ่มดีใจ แต่เขาดั้งตัวไม่ทันเสียแล้ว

“เฮ้ย!”

ตูม!

ฝรั่งตัวโตออกแรงพลิกเรือคายักที่เดี๋ยวก็กพลิกคว่ำทั้งลำ ส่งคมกระแทกผิวน้ำ ร่างจมลงได้น้ำครุ่นหนึ่งก่อนที่เสื้อชูชีพจะดึงร่างให้ลอยขึ้นมาพ้นน้ำ แต่ก็หลังจากที่กลิ่นน้ำทะเลไปหลายอีก ลำลักจนหน้าดำหน้าแดง ดวงตาหรีปรีอเพราะน้ำเค็มไหลเข้าไป

“คุณทำบ้า...แค็ก ๆ อะไรของคุณ!”

ทันทีที่หน้าโผล่พ้นผิวน้ำ คมก็ตะโกนเสียงดัง สัญชาติญาณบอกให้เขาผวาว่ายน้ำตามไม้พายทั้งสองอันจนจับเอาไว้มัน

หมับ!

คมนะจับไม้พาย แต่ผู้ชายตัวโตคว้าเอวคมเอาไว้แน่นจากด้านหลังทั้งยังดึงเข้าสู่อ้อมกอด

“หึ ๆ เล่นน้ำกับคุณไง”

เสียงทุ้มดังกระซิบข้างหู เสียงที่ทั้งแหบพร่า เข็กซี ลั่นประสาทจนคนฟังอยากเป็นบ้าขึ้นมาเสียเฉย ๆ ร่างกายคันยิบเหมือนมีมดจำนวนมหาศาลวิ่งพล่านอยู่ใต้ผิวหนัง ฝ่ามือใหญ่สอดเข้ามาใต้เสื้อชูชีพแล้ววางแนบกับท้องน้อย

“ปล่อย...ปล่อยผมครับ” คมพยายามจะว่ายน้ำหนี แต่ด้วย

สองมือที่กำไม้พายเอาไว้แน่น เขาจึงทำได้เพียงเดินไปมาในอ้อมกอด
แข็งแรง นึกขอบคุณที่มีเสื้อชูชีพกั้นกลาง เพราะไม่กล้านึกภาพจริง ๆ
ว่าถ้ามีเพียงผิวหนังกับผิวหนังจะเกิดอะไรขึ้น

“อย่าเดินสิ” คอนเนอร์กอดแน่นกว่าเดิม

“ผมบอกให้ปล่อยผมไป!” หนูไม่ได้ไม่ตกลงด้วยเลยสักนิด
ตอนนี้เขาทั้งสับสน ทั้งสับสน แต่ไม่มีมือไหนว่างพอจะลูบน้ำทะเล
ออกจากใบหน้าด้วยซ้ำ

แต่ไม่เพียงหนุ่มแคนาดาไม่ทำตาม ท่อนขาแข็งแรงยังเกี่ยว
กระหวัดกับขาของคมจนแทบเป็นเนื้อเดียวกัน และนั่นก็ทำให้
มันทำยากกลืนแนบเข้ากับส่วนเด่นนูน

“คุณคอนเนอร์!” งานนี้ผมร้องเสียงดังลั่นอย่างตลกที่สุดขีด

“ใจเย็น ๆ ผมขอโทษ ๆ ใจเย็นก่อน” เสียงทุ้มยังดังชัดแถว
โคนผม

“จะให้เย็นได้ไง ปล่อยผมเดี๋ยวนี้ บ้าจิบ! สับสน”

“ซู่ว ใจเย็นฮั่นนี้ เกะผมไว้ ผมเช็ดหน้าให้”

ผมอยากจะด่าเป็นภาษาใต้ให้ยับ แต่เขาทำได้เพียงหมุนตัว
กลับมามองคนตัวโตอย่างยากลำบาก สองมือยังกำไม้พายเอาไว้แน่น
อย่างรู้ดีว่านี่คือสิ่งที่เขาพวกเขากลับเข้าฝั่ง แล้วใช้ดวงตาแดงก่ำ
เพราะความสับสนจ้องเขม็งไปยังคนที่เล่นอะไรบ้า ๆ

“มองผมนะ”

เขาไม่มองได้หรือ!

หลังจากที่ขาพันกันไม่ต่างจากงูในฤดูผสมพันธุ์ สิ่งเดียวที่ผม
ทำได้คือใช้นิ้วเกี่ยวเสื้อชูชีพของอีกฝ่ายและเงยหน้าขึ้นสบตา
นึกโล่งใจที่คนเล่นพิเรนทร์ยังมีสมองคิดออกว่าควรจับเรือคายักไว้
เพราะอีกมือของคอนเนอร์ที่ไม่ได้แตะต้องตัวผมวางพาดเรือที่

พลิกคว่ำเอาไว้นั่น

ส่วนเสื้อกับกางเกงที่หลุดล่อนออกกันเปี๊ยกนะเหรือ อย่าไปพูดถึงมันเลย เพราะหน้ากากสน็อกเกิลก็ลอยไปไกลแล้ว

“ผมขอโทษ”

บ้าชะมัด!

ผมอยากจะด่า และคนที่สมควรถูกด่าที่สุดคือตัวเขาเอง!

พอดวงตาสีเขียวคู่นั้นฉายความรู้สึกผิด ซึ่งมาพร้อมปลายนิ้วอบอุ่นที่ปาดน้ำทะเลออกจากเปลือกตาเขาอย่างอ่อนโยน ตามมาด้วยเสียงทุ้มที่เอ่ยขอโทษเป็นภาษาไทยชัดแจ๋ว ผมก็ใจอ่อนจนทนสบตาราวกับหมาหอยคู่นี้ไม่ได้

“คุณคอนเนอร์ไม่ต้องมาขอโทษผมเหรือ ผมก็ผิดที่ไว้วางใจใส่คุณ”

“ไม่เอานะ ผมบอกแล้วไงว่าเรียกผมว่าคอนเนอร์ก็พอ” คนพูดไม่ว่าเปล่า ปลายนิ้วยังคงคลึงอยู่แถวหางตาไม่เลิก

“ไม่ได้ครับ คุณเป็นลูกค้า” ผมพยายามเสียงสุตชีวิต ทั้งที่ก่อนเนื้อในอกกำลังเต้นรัวแรง นึกตลกที่พวกเขาสองคนอยู่กลางทะเล มีแค่เรือคายักเป็นตัวช่วยพยุง น้ำชัดเข้าปาก แต่ดันมาถกเถียงเรื่องไม่เป็นเรื่อง ทว่าในความเป็นจริงผมไม่ซำฮักนิต

เพียงแค่เขาเกี่ยวกันก็รู้ว่าอีกฝ่ายแข็งแรงมากแค่ไหน

“คอนเนอร์”

“ครับ?” ผมซึ่งพยายามสงบจิตสงบใจทวนคำอย่างงุนงง

“ถ้าไม่เรียกผมว่าคอนเนอร์ ผมก็ไม่ให้คุณกลับขึ้นเรือ”

“คุณจะบ้าเหรือ!” คราวนี้ผมเบิกตากว้าง หายแสงตาขึ้นมากะทันหัน

ภาพนั้นทำให้คนมองหัวเราะอย่างไม่ยั้ง

“บ้า ภาษาไทยแปลว่าอะไรเธอ” คนพูดทำตาใส
สาบานมัยว่าคุณไม่รู้จริง ๆ

คนฟังมองคนเอาแต่ใจอย่างไม่อยากเชื่อหู ไม่คิดว่าตัวเอง
จะมาถูกไล่ต้อนในทะเลบ้านเกิด แต่กลับสู้ไม่ได้เลยสักนิด มือที่จับ
ไม้พายอ่อนแรงลงทุกที ยังมีคลื่นคอยขัดกระแทบหน้า เขาก็หมดแรง
จะได้ตอบกับผู้ชายตัวโตเป็นตึก

“คอนเนอร์ ที่รัก” ยังมีคนตัวโตคอยกดดันด้วยน้ำเสียงอ่อน
หวานก็ยังแย

“ผมไม่ใช่ที่รักคุณ”

ดวงตาสีเขียววาวับส่อแววอันตราย ผิดกับริมฝีปากที่ยังคง
ประดับด้วยรอยยิ้มน่ามอง

“คอนเนอร์ คม”

สายตาของคมแสดงออกแค่อย่างเดียว...คุณมันบ้า

“คอนเนอร์!”

หนุ่มได้ตัวตึงเสียงเพื่อบอกให้รู้ว่าไม่พอใจ ตรงข้ามกับคนฟัง
เพราะพอได้ยินชื่อเรียกอันน่าพอใจ หนุ่มผมบลอนด์ก็ยิ้มมุมปาก
แต่ยังไม่ยอมผละออกไปง่าย ๆ ใช้มือสาธิตคมให้เสียไปด้านหลัง
แล้วเคาะข้อนิ้วที่หน้าผากเบา ๆ จากนั้น...

“เด็กดี”

ฉ่า!

ไม่รู้ว่าความร้อมนั้นพร้อมใจกันมารวมตัวที่หน้าได้อย่างไร
อาจเป็นเพราะรอยยิ้มพึงใจที่ขับให้ใบหน้าคมคายดูราวกับเทพบุตร
หรืออาจจะเป็นท่าทางขี้เล่นที่แสดงออกว่าเอ็นดู หรือไม่ก็อาจจะ
เป็นเพราะเสียง...หนุ่มทุ่มซวนละลาย

ไม่เคยมีใครทำให้คมรู้สึกราวกับถูกคลื่นโหมกระหน่ำใส่ รู้สึก

ตัวเล็กจ้อยได้อำนาจที่มองไม่เห็น

ผู้ชายคนนี้ทำได้

ตอนแรกผมนึกว่าคอนเนอร์จะไม่ปล่อยเขาไปง่ายๆ แต่อีกฝ่ายกลับยอมปล่อยขาที่เกี่ยวข้อง จนสายน้ำเย็นข้างใต้โอบล้อมกาย ปล่อยให้ผมทรงตัวอยู่ได้เกลียวคลื่นที่พัดมากระทบร่าง จากนั้นนายคมกฤชก็ต้องเบิกตากว้าง เมื่อคนตัวโตออกแรงพลิกเรือทีเดียว เรือที่ลอยตามกระแสคลื่นก็พลิกกลับเข้าที่

“ผม...”

ซ่า!

เหวี่ยงแล้ว!

เจ้าถื่นตั้งใจจะอาสาขึ้นเรือก่อนเพื่อพุงมันเอาไว้ แต่ยังไม่ทันจะเอ่ยจบประโยค ผู้ชายตัวใหญ่ก็ถีบตัวจากน้ำขึ้นไปพาดตัวบนเรือ จากนั้นก็ตัวดันทอนขาแข็งแรงกลับขึ้นไป แล้วร่างสูงที่เล่นน้ำทะเลมากกว่าครึ่งชั่วโมงก็ขึ้นไปนั่งแทนที่ผมตรงส่วนหลังของเรือ ค่ายกอย่างง่ายดาย

ความแข็งแรงที่ทำให้ผมอ้าปากค้าง

อีกครั้งที่ร่างทั้งร่างร้อนจัดจนน่ากลัว

‘ถ้า’...คำนี้ผุดขึ้นในหัว

ถ้าถูกความแข็งแรงนี้กดเอาไว้ได้ร่าง...จะรู้สึกเช่นไร

ความคิดนั้นทำให้ส่วนล่างของร่างกายร้อนกว่าเดิมแบบที่สายน้ำเย็นไม่ช่วยอะไรเลย

“ส่งไม้พายมาให้ผม”

ผมรีบต้งสติ ยื่นไม้พายทั้งสองอันให้คอนเนอร์อย่างกกๆ เงิ่นๆ

“มา ผมช่วย”

แต่ตัวเขาไม่เหมือนไม้พาย เพราะผมเฝยหน้ามองมือใหญ่ที่

ยื่นมาตรงหน้า เกิดลั้งเลที่จะยื่นมือให้อีกฝ่ายจับ ทว่าพอเลื่อน
สายตาขึ้นไปมองดวงตาสีเขียวคู่นั้น...

หมับ!

ชายหนุ่มก็ยื่นมือไปวางบนมือของหนุ่มแคนาดาอย่างง่ายดาย
จากนั้นเจ้าของเรียวแรมมหาศาลก็ช่วยดึงคมขึ้นจากน้ำ แม้จะ
ทุลักทุเลไม่น้อย ไม่เหมือนคนตัวโตที่ออกแรงทีเดียวก็ขึ้นไปบนเรือ
คายักได้ แต่สุดท้ายคมก็ขึ้นมานั่งหอบหน้าแดงก่ำอยู่ส่วนหน้าของ
เรืออย่างเหนื่อยอ่อน

“แฮก ๆ คุณคอนเนอร์อย่าเล่นแบบนี้อีกนะครับ”

“คอนเนอร์!” เสียงทุ้มคำรามต่ำไม่ต่างจากเสือ ทำเอาคม
สะดุ้ง เหลียวกลับไปสบตา

“คุณต้องเรียกผมว่า?”

“คอน...คอนเนอร์”

ทันทีที่คมยอมเรียก ใบหน้าที่ดุตันก็แปรเปลี่ยนเป็นอารมณ์ดี
ตามเดิม ตามด้วยรอยยิ้มพึงพอใจที่ทำให้หนุ่มไต้หวันนอก
คมเกรงว่าจะไม่มีโอกาสได้ตัดสินใจแล้วว่าควรจะได้ลองเล่นกับ
ไฟไหม เพราะไฟ...เลือกที่จะพุ่งมาหาเขาเอง

คมรู้สึกร้อนผ่าวไปทั้งแผ่นหลัง รวากับรู้ว่าดวงตาคูหนึ่ง
จับจ้องอยู่ตลอดเวลา

“ตอนแรกผมตั้งใจว่าจะพาคุณขึ้นไปจุดชมวิว แต่ไป
ตอนนี้ก็ไม่ทันพระอาทิตย์ตกแล้ว”

หลังจากเหตุการณ์เรือคายักคว่ำ คมก็หลีกเลี่ยงที่จะมอง
ดวงตาสีเขียวคู่นั้นด้วยการบรรยายสถานที่ต่าง ๆ ที่พายเรือผ่าน
คอนเนอร์เองก็ไม่รู้มากไปกว่านั้น แค่อำมั่งเรื่องที่ยากจะรู้เพิ่มเติม

และเมื่อพวกเขาพายเรือกลับมาที่หาด ตะวันก็คล้อยต่ำ ทำให้แผนที่จะพาแขกขึ้นไปยังจุดชมวิวยสวย ๆ เป็นอันพับลงตะกร้า

“ไม่เป็นไร ฟรุ้งนี่ก็ได้ อีกอย่างผมสายทะเลมากกว่าภูเขายอยู่แล้ว” คอนเนอร์ว่าง่าย ๆ

“งั้นเย็นนี้ผมพาไปร้านอาหารทะเลเจ้าอร่อยดีกว่าครับ อ๊ะ หรือคุณอยากไปแบบปาร์ตี้มากกว่า” เจ้าบ้านถามอย่างนึกขึ้นได้ ตัวเขาไม่เคยพานักท่องเที่ยวเที่ยว แต่ก็รู้จากปากเพื่อนอยู่บ้างว่าบางคนเขามาเพื่อปาร์ตี้โดยเฉพาะ

เกาะพะงันก็ได้ชื่อแบบนั้นอยู่แล้ว ไม่แปลกที่บางคนมีจุดมุ่งหมายเช่นนั้น

“ไม่ละ ถ้าผมอยากปาร์ตี้ ผมเลือกมาช่วงฟูลมูนดีกว่า” ฟรุ้งตรงหน้าปิดข้อเสนอต้งทันที “อยู่บ้านผมปาร์ตี้จนเบื่อแล้ว เวลามาเที่ยวผมอยากพักผ่อนสงบ ๆ”

ตนเองก็เป็นคนหนึ่งที่มีใจในงานฟูลมูนปาร์ตี้ที่โด่งดังไปทั่วโลก แต่พอมีคนบอกว่าเลือกจะมาเยือนเกาะแห่งนี้เพื่อหาความสงบ เขายังภูมิใจมากกว่า เพราะเกาะบ้านเกิดไม่ได้มีดีแค่ปาร์ตี้เท่านั้น แต่เป็นสถานที่ที่หากใครได้มาหยุดพักสักครั้งแล้วจะติดใจ

“งั้นปล่อยให้เป็นหน้าที่ผมเอง” คนพูดยิ้มกว้าง ดวงตาพราววิบวับ

“เอาสิ ผมบอกแล้วไงว่าผมฝากชีวิตไว้กับคุณ”

พอร่างสูงตอบกลับ รอยยิ้มของคมก็ลดลงทีละน้อย

“ฮ่า ๆ อย่าทำหน้าแบบนี้สิ ผมหมายถึงฝากท้องต่างหาก”

เอาจริงนะ หน้าตาเหมือนจะทำให้ร้อนในท้องมากกว่า

แม้จะคิดแบบนั้น แต่คมเลือกจะไม่พูดอะไรให้เข้าตัว ทั้งยังยอมให้ฟรุ้งตัวโตเป็นฝ่ายขี่มอเตอร์ไซด์แล้วเขาเป็นคนซ้อน ซึ่งไม่รู้

คิดไปเองหรือเปล่าที่คอนเนอร์เบรกบ่อยจนน่าขำใจ
ผู้ชายคนนี้ไวใจไม่ได้

ร้านที่คัมพาทหนุ่มแคนาดามากินมื้อเย็นเป็นร้านอาหารทะเลท้องถิ่นอีกเช่นเคย ซึ่งแม้จะไม่ค่อยมีนักท่องเที่ยวมากนัก แต่การที่มีคนท้องถิ่นเต็มร้านก็เป็นใบการันตีว่าอร่อยจริง ตัวร้านอยู่ติดชายหาดจนได้กลิ่นไอทะเลพัดมากับสายลม

บรรยายกาศสบายๆ บ้านๆ ที่ทำให้คอนเนอร์ยิ้มอย่างพอใจ รอยยิ้มที่คัมมั่นใจว่าหากพวกเขาอยู่ร้านกินดื่มแถวหาดยาวผู้ชายคนนี้นคงมีผู้หญิงทั้งไทยทั้งเทศเสนอดัวเข้ามาไม่ขาด แต่ไม่ใช่กับร้านนี้ที่มีแต่เด็กกับผู้หญิงวัยป่าที่มารับประทานอาหารกับครอบครัว

“คุณแกะปูเป็นมั๊ย”

“สบายมาก”

ตอนนั้นบนโต๊ะมีปูทะเลตัวเหื่องซึ่งอัดแน่นไปด้วยไข่ กุ้งย่าง เนื้อแน่น หอยเนื้อฉ่ำ เสิร์ฟพร้อมน้ำจิ้มซีฟู้ดที่กินแล้วต้องสูดปาก ซึ่งผู้ชายตัวโตก็ลงมือแกะเนื้ออย่างกระตือรือร้น

“สวรรค์! ผมขอเบียร์สองขวด” เขาหันไปสั่งอาหารกับเด็กอย่างคึกคัก จากนั้นก็หันมามองหน้า “กินเป็นเพื่อนผมหน่อย”

“ไม่ได้ครับ ผมต้องซื้อ...”

“อ้าว ไรค์คัมๆ”

คัมซึ่งตั้งใจจะบอกปิดเหลียวไปมองที่มาของเสียงขัดจังหวะ แล้วเจอกับลุงข้างบ้านที่คงหนีเมียมานั่งดื่มเหล้าอีกตามเคย ฝ่ายนั้นกำลังตรงดิ่งมาทางนี้

“โอ้หุมุดชาเดาะเมื่อไรวะ แล้วมันทำไหงเหื่องแซก”

พอลุงแกถามหาไอ้เป้ คมก็ลุกพรืดขึ้นทันที

“เฮ้ย ลุง!...เดี๋ยวผมมานะ” ประโยคหลังเขาหันไปบอกหนุ่มฝรั่ง แล้วลากแขนลุงออกนอกร้าน

ถึงไม่อยากทำงานแทนเพื่อนเลยสักนิด แต่เมื่อเพื่อนสนิทขอมาแล้วก็อยากทำให้เต็มที่ เขาไม่รู้เลยว่ามิสเตอร์วอริงตันจะคิดอย่างไรถ้ารู้ว่าได้เกิดแก่ี่ที่มีความรู้ๆ ปลาๆ มานำเที่ยว เกิดเรียกร้องว่าไม่ทำตามข้อตกลงว่าจ้างตอนแรก ไม่รู้งานนี้จะไ้คมหรือไ้หมุดที่ช่วย

ดังนั้นลุงลุงลำโพงแกออกมาตกลงกันก่อนดีกว่า

หลังจากที่พูดย้าแล้วย้าอีกกับลุงว่าฝรั่งคนนั้นฟังภาษาไทยรู้เรื่อง และเล่าสถานการณ์คร่าวๆ ของมหาสมุทรให้ฟัง ลุงแกก็เออออ บอกว่าจะไม่ถามเรื่องนี้อีก ดูก็รู้ว่าจตจ่อที่จะเข้าไปตี้มเหล้ามากกว่าช่วยลูกช่วยหลาน คมเลยถอนหายใจ ยอมปล่อยแกไปเพื่อพบว่า...

“คนที่นี่เป็นมิตรสินะ”

คอนเนอร์ วอริงตัน ถูกรายล้อมด้วยลุงๆ ป้าๆ ที่รู้ภาษาใต้ได้

“คุณทำอะไรของคุณเนี่ย!”

“ผูกมิตรไง” คอนเนอร์ยิ้มกว้าง กระดกเบียร์ที่ได้มาตอนไหนไม่รู้ด้วยท่วงท่าแสนดิบเถื่อน แล้วใช้หลังมือปาดคราบเบียร์ออกง่าย ๆ “ผมเลยอาสาเลี้ยงเหล้าคนในร้าน”

“ฮะ!”

คมได้แต่กะพริบตาปริบๆ มองฝรั่งตัวโตที่หัวเราะเสียงดังกับเรื่องเล่าของลุงคนหนึ่งที่รู้ภาษาใต้ได้ ดูจากสีหน้าน่าจะฟังไม่ออก แต่ก็เออออไปกับเขาได้

“เอน้า ผมถือคติชอบผูกมิตรกับคนท้องถิ่น” คอนเนอร์ว่า

ง่าย ๆ แล้วยื่นเบียร์ขวดใหม่มาตรงหน้า

“ผมไม่ได้มึนตอนทำงาน”

หมับ!

“พอฝรั่งเค้าใจดีคาด เอ็งก็รับ ๆ มาเถ้อ ไม่กินเดียวลุงกินเอง”
ลุงข้างบ้านคว้าขวดเบียร์มายัดใส่มือคม ทั้งยังฉีกยิ้มกว้าง รับน้ำใจ
แทนหน้าตาเฉย จากนั้นก็หันไปยิ้มกว้างให้คนตาสีเขียว “เลี้ยงลุง
ด้วยนะ”

“ได้เลยครับลุง ผมเลี้ยงเอง”

คมมั่นใจว่าเมื่อชั่วโง่งที่แล้วเพิ่งมีคนบอกว่าไม่ชอบงานปาร์ตี้
แต่ดูตอนนี้สิ เขาหายไปไม่ถึงสิบนาที ผู้ชายคนนี้ก็กลายเป็นจุด
ศูนย์กลางคนในร้านเสียแล้ว แถมนะ แถมคอนเนอรียังหันมายักคิ้ว
ให้ด้วยท่าทางน่าดู กระดกเบียร์ขึ้นจิบอย่างสบายอารมณ์

อีก ๆ ๆ

แล้วไม่รู้ว่าด้วยความหมั่นไส้หรืออะไรที่ทำให้คมกระดกเบียร์
ทีเดียวกครั้งขวดมันเสียเลย

“ต้องอย่างนั้นสิคม” คนมอยยื่นขวดเบียร์มาชนขวดของเขา
อย่างพอใจ

ตอนแรกไม่แน่ใจว่าทำไมยอมทำตาม แต่ตอนนี้ชักคิดแล้วว่า
อาจเป็นเพราะเวทมนตร์ของผู้ชายตาเขียวที่กำลังยิ้มกว้างให้เขาอยู่
ก็ได้

ผู้ชายคนนี้รู้วิธีทำให้คนตามใจ และเกรงว่าไอ้คมคนนี้ก็หนี
ไม่พ้นเช่นกัน

ขณะเดียวกัน ท่ามกลางเสียงเฮฮาที่มีคนมบบลอนด์เป็น
ศูนย์กลาง คอนเนอรียิ่งมักจะชิมชั้บบรรยายาครอบด้วยามท่องเที่ยว

กลับไม่สนใจคนอื่นเช่นทุกที เพราะดวงตาสีเขียวเอาแต่จับจ้อง
เด็กหนุ่มเจ้าของดวงตาสีดำสนิทซึ่งจับสายตาดังแต่ครั้งแรกที่ได้เห็น

คมกระดกเบียร์เข้าปากไม่มีหยุด และทุกครั้งก็มักจะเลีย
ริมฝีปากด้วยท่าทางแสนเซ็กซี่ที่เด็กหนุ่มคงไม่รู้ตัว

คอนเนอร์รู้สึกถึงความร้อนแรงที่ซุกซ่อนอยู่ในตัวเด็กหนุ่ม
คนนี้ และเขาจะเป็นคนที่เผยมันออกมา

เขามองคมกระดกเบียร์เข้าปากด้วยรอยยิ้มหมายมาด